

ΧΑΡΟΥΚΙ ΜΟΥΡΑΚΑΜΙ

1Q84

ΒΙΒΛΙΟ

I

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ – 29η ΧΙΛΙΑΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **1Q84 – Βιβλίο Ι**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **いちきゅうはちよん**
Από τις Εκδόσεις Shinchosha, Τόκιο 2009
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Haruki Murakami
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαρία Αργυράκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασαπίδης
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θάνος Κακολύρης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Haruki Murakami, 2009
© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Noma Bar/Dutch Uncle
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2012
Δέκατη έβδομη ανατύπωση: Ιανουάριος 2023, 29η χιλιάδα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-960-496-654-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-0065-5

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

JAPAN FOUNDATION 国際交流基金

Η παρούσα έκδοση πραγματοποιήθηκε με τη συμβολή του Japan Foundation.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΧΑΡΟΥΚΙ ΜΟΥΡΑΚΑΜΙ

1 Q84
ΒΙΒΛΙΟ
I

Μετάφραση από τα ιαπωνικά: Μαρία Αργυράκη

ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

It's a bairnum and bailey world,
Just as phony as it can be,
But it wouldn't be make-believe
If you believed in me

«It's Only a Paper Moon»
(E.Y. Harburg & Harold Arlen)*

* Όλος ο κόσμος ένα τσίρκο
Πιο ψεύτικος δε γίνεται
Κι όμως
Αν με πίστενες λιγάκι
Θα 'ταν όλα αληθινά

«Είναι απλώς ένα χάρτινο φεγγάρι»
(E.Y. Harburg & Harold Arlen)

ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ ΑΠΡΙΛΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ

Αομάμε

ΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΑΠΑΤΟΥΝ

Το ραδιόφωνο στο ταξί έπαιζε κλασική μουσική στα FM: ένα κομμάτι του Γιάννασεκ, τη «Συμφωνιέτα». Δεν ήταν το ιδανικό κομμάτι ν' ακούς σε ένα ταξί παγιδευμένο στην κίνηση. Ο ταξιτζής το άκουγε μάλλον αδιάφορος. Μεσόκοπος, με το στόμα μισάνοιχτο και τα μάτια καρφωμένα στην ατελείωτη ουρά αυτοκινήτων που προπορεύονταν, σαν βετεράνος γερο-ψαράς όρθιος στην πλώρη, που ερμηνεύει δυσοίωνα σημάδια στο σημείο σύγκλισης δύο παλιρροιών. Η Αομάμε, καθισμένη αναπαυτικά στο πίσω κάθισμα, άκουγε τη μουσική με τα μάτια μισόκλειστα.

Πόσα άτομα άραγε σ' ολόκληρο τον κόσμο καταλαβαίνουν τη «Συμφωνιέτα» του Γιάννασεκ από τα πρώτα κιόλας μέτρα; Σίγουρα κάπου ανάμεσα στο «ελάχιστοι» και στο «κανένας». Η Αομάμε όμως, πράγμα παράξενο, συγκαταλεγόταν ανάμεσα στους ελάχιστους.

Ο Γιάννασεκ είχε συνθέσει τη μικρή αυτή συμφωνία το 1926. Είχε γράψει το πρώτο μέρος σε ύφος φανφάρας για μια αθλητική διοργάνωση. Η Αομάμε προσπάθησε να φανταστεί την Τσεχοσλοβακία της εποχής εκείνης. Ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος είχε τελειώσει, η χώρα είχε απελευθερωθεί από τη μακρόχρονη κυριαρχία των Αψβούργων, στα καφενεία ο κόσμος έπινε μπίρα πύλινε, ωραιότατα αυθεντικά πολυβόλα έβγαιναν στην παραγωγή και η κεντρική Ευρώπη απολάμβανε μια εφήμερη ειρήνη. Ο Φραντς Κάφκα –άγνωστος μεταξύ αγνώστων– είχε εγκατα-

λείπει τον κόσμο ετούτο πριν από δύο χρόνια. Σε λίγο θα εμφανιζόταν ο Χίτλερ από το πουθενά και θα καταβρόχθιζε αυτή την όμορφη και μικρή χώρα. Εκείνη την εποχή όμως κανένας δεν μπορούσε να φανταστεί μια τέτοια εξέλιξη. Τελικά, ίσως το σημαντικότερο δίδαγμα της Ιστορίας να είναι ακριβώς αυτό: πως «εκείνη την εποχή κανένας δεν μπορούσε να φανταστεί μια τέτοια εξέλιξη». Η Αομάμε, απορροφημένη από τη μελωδία, φανταζόταν ένα ανέμελο αεράκι να φυσάει στις πεδιάδες της Βοημίας και το μυαλό της ταξίδευε.

Μετά το θάνατο του αυτοκράτορα Ταϊσό το 1926, η Ιαπωνία είχε μπει στην Περίοδο Σόγουα. Σιγά σιγά ξεκινούσε και στη χώρα αυτή μια σκοτεινή και δυσάρεστη εποχή.

Ο φασισμός άπλωνε τα πλοκάμια του ύστερα από ένα σύντομο ιντερλούδιο νεωτερικότητας και εκδημοκρατισμού.

Δύο πράγματα λάτρευε η Αομάμε: την Ιστορία και τον αθλητισμό. Δε διάβαζε πολλά μυθιστορήματα, τα ιστορικά βιβλία όμως τα είχε σε ημερήσια διάταξη. Της άρεσε που στην Ιστορία όλα τα γεγονότα είναι συνυφασμένα με συγκεκριμένες χρονολογίες και τοποθεσίες. Απομνημόνευε εύκολα τις ημερομηνίες. Της εντυπώνονταν αυτόματα, γιατί ήξερε τη συνάφεια των γεγονότων. Στο γυμνάσιο και στο λύκειο έπαιρνε τους καλύτερους βαθμούς στην τάξη στα διαγωνίσματα της Ιστορίας. Παραξενευόταν όποτε έβλεπε διάφορους να προβληματίζονται με τις χρονολογίες. *Είναι δυνατόν να δυσκολεύονται με κάτι τόσο απλό;* σκεφτόταν.

Το «Αομάμε» ήταν το πραγματικό της όνομα. Ο παππούς της από την πλευρά του πατέρα της είχε γεννηθεί σε μια μικρή ορεινή κωμόπολη στο νομό Φουκουσίμα, όπου το «Αομάμε» –σημαίνει «μπιζέλι»– δεν ήταν διόλου σπάνιο. Δεν είχε τύχει ακόμη να επισκεφτεί την περιοχή. Ο πατέρας και η μητέρα της είχαν ξεκόψει από τις οικογένειές τους πριν ακόμη γεννηθεί, κι έτσι δεν είχε γνωρίσει ποτέ τους παππούδες της. Τις σπάνιες φορές που πήγαινε κάποιο ταξίδι, έψαχνε στους τηλεφωνικούς καταλόγους στα κοιμόδινα των ξενοδοχείων μήπως έβρισκε και κάποιον άλλο με το ίδιο όνομα. Μέχρι στιγμής όμως δεν είχε βρει κανέναν πουθενά, ούτε σε πόλη ούτε σε κωμόπολη. Έπειτα από

κάθε αποτυχημένη προσπάθεια, την καταλάμβανε η μοναξιά ενός ναυαγού στο πέλαγος.

Ένωθε αμηχανία όποτε έπρεπε να πει το όνομά της. Μόλις το ξεστόμιζε, όλοι έμεναν εμβρόντητοι και αποσβολωμένοι.

«Αομάμε είπατε;»

«Σωστά. Όπως λέμε μπιζέλι».

Τη μεγαλύτερη δυσκολία την αντιμετώπιζε όταν έπρεπε να δώσει την κάρτα της, μια συνηθισμένη πρακτική στις επαγγελματικές επαφές. Μόλις την έδινε, το μάτι του συνομιλητή της έμενε για λίγο καρφωμένο στο όνομα, σαν να του είχαν δώσει ξαφνικά ένα κακό μαντάτο. Πολλές φορές, όταν συστηνόταν τηλεφωνικά, άκουγε πνιχτά γελάκια από την άλλη μεριά. Όταν μάλιστα φώναζαν το όνομά της στις δημόσιες υπηρεσίες ή σε καμιά αίθουσα αναμονής νοσοκομείου, όλοι την περιεργάζονταν σαν αξιοπερίεργο φαινόμενο, λες και αναρωτιούνταν τι είδους φάτσα να έχει κάποια που τη λένε «Αομάμε».

Καμιά φορά μπερδεύονταν και την έλεγαν «Ενταμάμε», φρέσκο φασόλι σόγιας. Μέχρι και «Σοράμαμε» την είχαν πει, που σημαίνει κουκί.

«Λάθος, ούτε ενταμάμε ούτε σοράμαμε, αν και κοντά πέσατε: Αομάμε», τους διόρθωνε.

Κι εκείνοι απολογούνταν μ' ένα χαμογελάκι: «Ε, όπως και να το κάνουμε, λίγο σπάνιο για όνομα...»

Τριάντα χρόνια τώρα η ίδια ιστορία. Πόσα κρυόμπλαστρα αστεία πια έχω ακούσει γι' αυτό το όνομα. Αν με έλεγαν αλλιώς, όλη η μου ζωή θα ήταν διαφορετική. Αν είχα ένα κοινότοπο όνομα, όπως Σάτο, Τανάκα ή Σουζούκι, η ζωή μου θα ήταν ευκολότερη, θα έβλεπα τον κόσμο με άλλο μάτι, θα είχα μεγαλύτερη ανοχή. Ίσως. Αυτά σκεφτόταν η Αομάμε.

Έκλεισε τα μάτια της για να ακούσει καλύτερα τη μελωδία. Άφησε ελεύθερη την όμορφη ταυτοφωνία των πνευστών να πλημμυρίσει το μυαλό της. Και ξαφνικά της ήρθε μια σκέψη: η ποιότητα του ήχου δεν ταιριάζει σε ραδιόφωνο ταξί. Η ένταση είναι χαμηλή, αλλά ο ήχος έχει βάθος, οι αρμονικές ακούγονται καθαρά. Άνοιξε τα μάτια της, έγειρε μπροστά και κοίταξε τη συσκευή

του στερεοφωνικού, χωνευτή όπως ήταν στο καντράν. Το κατάρμαυρο μηχανήμα της φάνηκε πως λαμποκοπούσε από περηφάνια. Δεν κατάφερε να διακρίνει τη μάρκα· ωστόσο, από την εξωτερική του εμφάνιση καταλάβαινε πως το μηχανήμα ήταν καλό. Τα πολλά κουμπιά και τα πράσινα ψηφία της οθόνης τού έδιναν μια φινέτσα. Τεχνολογία αιχμής μάλλον. Παράξενο όμως, γιατί οι ταξιτζήδες συνήθως δε χρησιμοποιούν συστήματα τόσο υψηλών προδιαγραφών στα αυτοκίνητά τους.

Περιεργάστηκε το εσωτερικό του ταξί. Δεν το είχε καταλάβει αμέσως γιατί την απασχολούσαν άλλα, αυτό το αυτοκίνητο όμως δεν ανήκε σίγουρα στη συνηθισμένη κατηγορία. Είχε καλής ποιότητας ταπετσαρία, άνετα, βολικά καθίσματα, πάνω απ' όλα όμως μέσα δεν ακουγόταν τίποτα: σχεδόν κανένας θόρυβος δεν έφτανε απ' έξω. Μάλλον θα είχε εξαιρετική ηχομόνωση όπως τα στούντιο ηχογραφήσεων. Μπορεί να ήταν ιδιωτικό. Μερικοί ιδιοκτήτες δε λυπούνται να ρίξουν χρήματα στο αμάξι τους. Η Αομάμε περιεργάστηκε καλά την καμπίνα μήπως και έβλεπε πουθενά την άδεια του οχήματος, αλλά δε βρήκε τίποτα. Κι όμως, δεν έμοιαζε καθόλου με ταξί-μαϊμού. Το ταξίμετρο φαινόταν νόμιμο και η ένδειξη για την αξία της διαδρομής σωστή: 2.150 γεν. Η άδεια όμως δε φαινόταν πουθενά.

«Καλό αμάξι, αθόρυβο», είπε κάπως δυνατά για να την ακούσει ο ταξιτζής. «Τι μάρκα είναι;»

«Τογιότα Κράουν Ρόγιαλ», απάντησε με μιαν ανάσα εκείνος.

«Έχει καλή ηχομόνωση».

«Πραγματικά αθόρυβο. Ένας από τους λόγους που το διάλεξα. Η Τογιότα είναι κορυφή στον συγκεκριμένο τομέα».

Η Αομάμε κούνησε το κεφάλι της και ακούμπησε πάλι την πλάτη της αναπαυτικά στο κάθισμα. Κάτι όμως δεν πήγαινε καλά με όσα της είχε πει ο ταξιτζής. Μιλούσε σαν να παρέλειπε το πιο σημαντικό στοιχείο. Για παράδειγμα (απλώς και μόνο ένα παράδειγμα), της έδινε να καταλάβει πως ναι μεν δεν είχε παρόνοιο από την Τογιότα όσον αφορά την ηχομόνωση, η εταιρεία όμως υστερούσε σε κάποιον άλλο τομέα. Και μόλις τελείωσε την πρότασή του, άφησε ένα μικρό υπονοούμενο να πλανάται σιω-

πηρά σαν γκριζο συννεφάκι. Η Αομάμε άρχισε να νιώθει κάπως άβολα.

«Σίγουρα έχει καλή ηχομόνωση», επανέλαβε η Αομάμε. Μίλησε σαν να πάσχιζε να απαλλαγεί από το συννεφάκι. «Και το στερεοφωνικό σύστημα φαίνεται εξαιρετικό».

«Το κλειδί στις αγορές είναι η αποφασιστικότητα», απάντησε ο ταξιτζής σε τόνο απόστρατου στρατιωτικού σύμβουλου που μιλάει για μια παλιά στρατηγική πρακτική. «Με τόσες ώρες στο τιμόνι, είπα ας ακούω τουλάχιστον καλή μουσική. Εξάλλου...»

Η Αομάμε περίμενε τη συνέχεια. Η φράση όμως σταμάτησε εκεί. Ξανάκλεισε τα μάτια της και προσηλώθηκε πάλι στη μελωδία. Δεν ήξερε τίποτα για τη ζωή του Γιάνατσεκ. Πάντως, δεν πρέπει να είχε φανταστεί ποτέ, όταν έγραφε τη «Συμφωνιέτα» το 1926, πως κάποιος στο μέλλον θα την άκουγε στο Τόκιο σε συνθήκες τέλειας ηχομόνωσης, καθισμένος στα άνετα καθίσματα ενός ταξί Τογιότα Κράουν Ρόγιαλ, παιδευμένου στην κίνηση του ανισόπεδου Μητροπολιτικού Αυτοκινητόδρομου Νο 3.

Πώς όμως κατάλαβε αμέσως, αναρωτήθηκε η Αομάμε, ότι άκουγε τη «Συμφωνιέτα» του Γιάνατσεκ;

Δεν ήταν και καμιά ένθερμη οπαδός της κλασικής μουσικής. Ούτε είχε προσωπικές μνήμες από τη μουσική του Γιάνατσεκ. Κι όμως, από τις πρώτες νότες της εισαγωγής θυμήθηκε ανακλαστικά διάφορα πράγματα που είχε στο μυαλό της: σαν να είχε εισβάλει από το ανοιχτό παράθυρο ένα σμήνος πουλιών. Η μουσική την έκανε να νιώθει μιαν αλλόκοτη παραμόρφωση, χωρίς πόνο ή δυσφορία. Μόνο μια αίσθηση πως ολόκληρο το είναι της έστριβε. Δεν καταλάβαινε το λόγο. *Να έφταιγε άραγε η «Συμφωνιέτα» για τη μυστηριώδη αίσθηση;*

«Γιάνατσεκ», της ξέφυγε άθελα, αλλά μόλις το ξεστόμισε, σκέφτηκε πως δεν έπρεπε να το κάνει.

«Είπατε κάτι;»

«Γιάνατσεκ. Το όνομα του συνθέτη».

«Δεν τον έχω ακουστά».

«Τσέχος».

«Έτσι ε;» είπε ο ταξιτζής σαν να εντυπωσιάστηκε.

«Δικό σας είναι το ταξί;» ρώτησε η Αομάμε αλλάζοντας θέμα.
«Μέσα πέσατε», αποκρίθηκε ο οδηγός. Έκανε μια παύση.
«Και το δουλεύω μόνος μου. Είναι το δεύτερό μου αμάξι», πρόσθεσε.

«Ωραία καθίσματα».

«Να 'στε καλά. Για πείτε μου όμως», ρώτησε ο ταξιτζής γέροντας λίγο την πλάτη προς πίσω, «μήπως βιάζεστε;»

«Έχω ραντεβού στη Σιμπούγια. Γι' αυτό σας πρότεινα να μπούμε στον αυτοκινητόδρομο».

«Τι ώρα είναι το ραντεβού;»

«Στις τέσσερις και μισή».

«Τώρα είναι τέσσερις παρά τέταρτο, σωστά; Δε νομίζω πως θα προλάβετε».

«Λόγω της κίνησης εννοείτε;»

«Θα 'χει γίνει κάποιο ατύχημα παρακάτω, δεν εξηγείται αλλιώς. Έχουμε κολλήσει εδώ και ώρα».

Γιατί δεν ακούει το δελτίο κίνησης στο ραδιόφωνο; παραξενεύτηκε η Αομάμε. Ο αυτοκινητόδρομος είχε κυκλοφοριακή συμφόρηση. Συνήθως οι ταξιτζήδες ενημερώνονται για την κίνηση από μια ειδική συχνότητα στα ερτζιανά.

«Πώς το ξέρετε, αφού δεν ακούτε το δελτίο κίνησης;» ρώτησε.

«Σιγά το σοβαρό δελτίο», της απάντησε κάπως ανέκφραστα.
«Λένε ό,τι τους κατεβαίνει, εγώ ούτε τα μισά δεν πιστεύω. Έχω μάτια για να βλέπω και μυαλό για να κρίνω».

«Και τα βλέπετε σκούρα τα πράγματα με την κίνηση;»

«Σκούρα, πολύ σκούρα», αποκρίθηκε ο ταξιτζής ήρεμα, με μια κίνηση του κεφαλιού. «Σας το υπογράφω δηλαδή. Άμα κολλάει εδώ ο αυτοκινητόδρομος, παρακάτω θα είναι κόλαση. Σημαντικό το ραντεβού σας;»

Η Αομάμε το σκέφτηκε λίγο. «Μμμ, πολύ σημαντικό. Έχω ραντεβού με έναν πελάτη δηλαδή».

«Πρόβλημα ε; Αυπάμαι που το λέω, αλλά δεν προλαβαίνετε».

Ο ταξιτζής κούνησε μερικές φορές το κεφάλι του, σαν να του είχε πιαστεί ο σβέρος. Έτσι όπως σάλευαν αργά οι ζάρες στο λαιμό του, της θύμισαν προϊστορικό πλάσμα. Αφαιρέθηκε κοι-

τώντας τες και ξαφνικά έφερε στο νου της ένα ιδιαίτερα αιχμηρό αντικείμενο στο βάθος της κρεμαστής τσάντας της. Ένωσε τις παλάμες της να ιδρώνουν.

«Οπότε, τι με συμβουλευέτε να κάνω;»

«Δεν έχετε και πολλές επιλογές εδώ όπου βρισκόμαστε. Τουλάχιστον όχι μέχρι την επόμενη έξοδο. Δεν είναι κανονικός δρόμος για να πεις ανοίγω την πόρτα, κατεβαίνω και παίρνω το τρένο από τον πλησιέστερο σταθμό».

«Και η επόμενη έξοδος;»

«Είναι στο Ικετζίρι. Πολύ φοβάμαι πως θα 'χει σκοτεινιάσει ώσπου να φτάσουμε».

Θα 'χει σκοτεινιάσει; Η Αομάμε προσπάθησε να φανταστεί τον εαυτό της παγιδευμένο στο ταξί ως τη δύση του ήλιου. Ο Γιάντασεκ εξακολουθούσε να παίζει. Ξεχώριζαν τώρα οι νότες με σουρντίνα. Χαλάρωσε λίγο από την ένταση. Μα τι γινόταν επιτέλους;

Η Αομάμε είχε σταματήσει το ταξί κάπου κοντά στην Κινούτα και είχε ζητήσει από τον ταξιτζή να πάρει τον Κεντρικό Μητροπολιτικό Αυτοκινητόδρομο Νο 3 από την έξοδο της Γιόγκα. Αρχικά, η κίνηση ήταν ομαλή. Λίγο πριν από τη Σανγκέντζαγια όμως, άρχισε να πυκνώνει, ώσπου κάποια στιγμή τα αυτοκίνητα ακινητοποιήθηκαν εντελώς. Η αντίθετη κατεύθυνση δεν είχε πρόβλημα. Μόνο οι λωρίδες προς Τόκιο είχαν τραγική κίνηση. Κανονικά, στις τρεις η ώρα ο Νο 3 δεν είχε αυξημένη κυκλοφορία. Γι' αυτό η Αομάμε είχε προτείνει τη συγκεκριμένη διαδρομή.

«Το ταξίμετρο δε χρεώνει αναμονή στον αυτοκινητόδρομο», της εξήγησε ο ταξιτζής κοιτάζοντάς τη μέσα από τον καθρέφτη. «Οπότε, μην ανησυχείτε για τη χρέωση. Για πείτε μου όμως, θα μπλέξετε άσχημα αν αργήσετε στο ραντεβού σας;»

«Σίγουρα θα μπλέξω, δε βλέπω όμως και καμιά λύση».

Ο ταξιτζής συνέχισε να την κοιτάει μέσα από τον καθρέφτη. Φορούσε γυαλιά ηλίου, όχι πολύ σκούρα. Οι αντανakλάσεις του φωτός όμως την εμπόδιζαν να μαντέψει την έκφρασή του.

«Κοιτάξτε. Λύσεις υπάρχουν πάντα. Μπορείτε να πάρετε και το τρένο για τη Σιμπούγια, λιγάκι ανορθόδοξα όμως...»

«Ανορθόδοξα;»

«Δε σας το συστήνω με το χέρι στην καρδιά».

Η Αομάμε μισόκλεισε τα μάτια της και περιέμενε σιωπηλή να ακούσει τη συνέχεια.

«Να, βλέπετε το κενό εκεί μπροστά; Πού είναι η πινακίδα της Esso;»

Η Αομάμε εστίασε το βλέμμα της και διέκρινε αριστερά από τις δυο λωρίδες του ανισόπεδου αυτοκινητόδρομου μια εσοχή για ακινητοποιημένα οχήματα. Αντί για λωρίδα έκτακτης ανάγκης υπήρχαν κατά διαστήματα εσοχές για τα έκτακτα περιστατικά. Η Αομάμε διέκρινε και κάτι κίτρινα κουβούκλια με τηλέφωνα επείγουσας ειδοποίησης, συνδεδεμένα με το κέντρο διαχείρισης κυκλοφορίας. Προς το παρόν, δεν υπήρχε κανένα αυτοκίνητο στην εσοχή. Πέρα από το αντίθετο ρεύμα, στην ταράτσα ενός κτιρίου, φαινόταν μια μεγάλη διαφημιστική επιγραφή της Esso. Ένας χαμογελαστός τύγρης βατούσε ένα λάστιχο τροφοδοσίας βενζίνης από την κάνουλα.

«Που λέτε, εκεί υπάρχει μια σκάλα κινδύνου η οποία κατεβαίνει μέχρι το επίπεδο της Εθνικής Οδού που περνάει από κάτω. Από κει κατεβαίνουν όσοι οδηγοί παρατάνε τα αυτοκίνητά τους σε περίπτωση πυρκαγιάς ή σεισμού. Συνήθως τη χρησιμοποιούν οι συντηρητές του αυτοκινητόδρομου. Κατεβαίνοντας, βγαίνετε κοντά στο σταθμό της γραμμής Τοκιού. Από εκεί η απόσταση για τη Σιμπούγια είναι παιχνιδάκι».

«Δεν ήξερα πως υπάρχουν σκάλες κινδύνου στον αυτοκινητόδρομο», είπε η Αομάμε.

«Έχετε δίκιο, λίγοι το ξέρουν».

«Δε θα 'χω μπλεξίματα αν τη χρησιμοποιήσω χωρίς να υπάρχει έκτακτη ανάγκη;»

Ο ταξιτζής δεν απάντησε αμέσως, μετά είπε: «Δεν είμαι σίγουρος. Δεν ξέρω βέβαια τα ψιλά γράμματα των κανονισμών της διαχειρίστριας εταιρείας. Πάντως, δε νομίζω να τους δημιουργήσετε κανένα πρόβλημα. Μάλλον θα κάνουν τα στραβά μάτια. Τι λέτε κι εσείς; Δεν επαρκεί το προσωπικό για αυστηρούς ελέγχους. Ο Μητροπολιτικός Αυτοκινητόδρομος Νο 3 φη-

μίζεται για τον αριθμό των εργαζομένων του, όχι όμως και για τον αριθμό εκείνων που πραγματικά εργάζονται».

«Και τι σκάλα είναι;»

«Τι να σας πω, σαν μια σκάλα κινδύνου για περίπτωση πυρκαγιάς, σαν τις σκάλες κινδύνου στον πίσω τοίχο των παλιών κτιρίων. Τίποτα το επικίνδυνο. Ύψος ίσα μ' ένα τριώροφο κτίριο. Άνετα την κατεβαίνετε. Έχει βέβαια ένα κάγκελο στην είσοδο αλλά όχι ψηλό, εύκολα το καθαλάει όποιος θέλει».

«Εσείς έχετε κατεβεί ποτέ από κει;»

Ο ταξιτζής δεν απάντησε. Χαμογέλασε μόνο αδιόρατα μέσα από τον καθρέφτη. Το χαμόγελό του σήκωνε πολλές ερμηνείες.

«Στο χέρι σας είναι», αποκρίθηκε χτυπώντας τα δάχτυλά του στο τιμόνι στο ρυθμό της μουσικής. «Εγώ δεν έχω πρόβλημα να κάθεστε άνετα εδώ και να απολαμβάνετε τη μουσική σας. Πρέπει όμως να το πάρουμε απόφαση πως, ό,τι κι αν κάνουμε, αποκλείεται να φτάσουμε στην ώρα μας. Τι θέλω να πω: αν πραγματικά επείγεστε, υπάρχει λύση».

Η Αομάμε έσμιξε τα φρύδια της κι έριξε μια ματιά στο ρολόι της. Σήκωσε το κεφάλι και κοίταξε τα αυτοκίνητα γύρω της. Στα δεξιά της είδε ένα μαύρο Μितसुμπίσι Πατζέρο καλυμμένο από ένα λεπτό στρώμα σκόνης. Στη θέση του συνοδηγού καθόταν ένας νεαρός. Είχε κατεβάσει το τζάμι και κάπνιζε βαριεστημένα. Μακρουμάλλης, ηλιοκαμένος και φορούσε ένα σκούρο κόκκινο άνορακ. Στο πορτ μπαγκάζ είχαν στοιβάξει κάτι φθαρμένες και βρόμικες ιστιοσανίδες. Μπροστά του είχε σταματήσει ένα Σάαμπ 900. Τα κλειστά φιμέ τζάμια του την εμποδίζαν να δει τους επιβάτες. Αν πήγαινε κοντά στο καλά κερωμένο αμάξιωμα, θα έβλεπε το πρόσωπό της σαν σε καθρέφτη.

Το προπορευόμενο αμάξι, ένα Σουζούκι Άλτο, είχε αριθμό πινακίδας από την αυτοδιοίκηση του τομέα της Νερίμα στο Τόκιο. Μια νεαρή μητέρα έσφιγγε τα δάχτυλά της στο τιμόνι. Το παιδί της στη θέση του συνοδηγού διασκέδαζε την πλήξη του κουνώντας ρυθμικά το κορμί του. Ο εκνευρισμός της μάνας φαινόταν έκδηλα στον τρόπο που μάλωνε τη μικρή για να καθίσει ήσυχα. Η Αομάμε διάβαζε μέσα από το τζάμι τις κινήσεις των χειλιών

της. Το σκηνικό γύρω της παρέμενε ίδιο και απαράλλαχτο. Εδώ και δέκα λεπτά το αμάξι δεν είχε κάνει πάνω από δέκα μέτρα.

Η Αομάμε έμεινε σκεφτική για λίγα λεπτά, ταξινομώντας τις προτεραιότητές της. Δεν άργησε να καταλήξει. Η μελωδία του Γιάντσεκ συμπτωματικά έφτανε στο φινάλε. Έβγαλε ένα ξευγάρι μικροσκοπικά γυαλιά ηλίου Ray-Ban από την κρεμαστή τσάντα της και τα φόρεσε. Μετά έβγαλε από το πορτοφόλι της τρία χαρτονομίσματα των 1.000 γεν και τα έδωσε στον ταξιτζή.

«Εδώ αφήστε με. Δε με παίρνει να καθυστερήσω», του είπε.

Ο ταξιτζής έγνεψε καταφατικά και πήρε τα χρήματα. «Απόδειξη;» ρώτησε.

«Δε χρειάζεται. Κρατήστε και τα ρέστα».

«Να 'στε καλά. Φυσάει πολύ, προσοχή να μη γλιστρήσετε».

«Θα προσέχω», απάντησε η Αομάμε.

«Α, επίσης», συνέχισε ο ταξιτζής κοιτάζοντάς τη μέσα από τον καθρέφτη, «ένα μην ξεχνάτε: τα φαινόμενα απατούν».

Τα φαινόμενα απατούν, επανέλαβε από μέσα της η Αομάμε. Έσμιξε ελαφρά τα φρύδια της.

«Τι εννοείτε;»

Ο ταξιτζής απάντησε προσέχοντας ιδιαίτερα τα λόγια του: «Πώς να το πω, να, εννοώ πως πάτε να κάνετε κάτι εκτός πεπατημένης που λένε, σωστά; Δε βλέπεις κάθε μέρα άτομα να κατεβαίνουν μέρα μεσημέρι τη σκάλα κινδύνου του Μητροπολιτικού Αυτοκινητόδρομου. Και ιδιαίτερα γυναίκες».

«Δεν έχετε άδικο», συμφώνησε η Αομάμε.

«Και όταν μπειτε σ' αυτή την ιστορία, το συνηθισμένο σκηνικό μπορεί να αλλάξει, πώς να το πω, ενδεχομένως να δείχνουν όλα λίγο διαφορετικά. Σας το λέω από προσωπική εμπειρία δηλαδή. Τα φαινόμενα όμως απατούν. Η πραγματικότητα είναι πάντα μόνο μία».

Η Αομάμε σκέφτηκε τα λόγια του ταξιτζή. Εκείνη τη στιγμή το κομμάτι του Γιάντσεκ τελείωσε και το κοινό ξέσπασε αμέσως σε χειροκροτήματα. Μάλλον ήταν από ζωντανή ηχογράφιση. Το κοινό χειροκροτούσε ενθουσιασμένο, παρατεταμένα. Ακόμη και «μπράβο» ακούγονταν κατά διαστήματα. Η Αομάμε

φαντάστηκε το διευθυντή της ορχήστρας να χαμογελάει, να γυρίζει προς το όρθιο κοινό και να υποκλίνεται επανειλημμένα. Να σηκώνει ψηλά το ένα χέρι, γέροντας ελαφρά προς τα πίσω το κεφάλι για να συγχαρεί το πρώτο βιολί, να στρέφει τα νώτα στο κοινό, να σηκώνει ξανά το χέρι για να συγχαρεί την ορχήστρα, να γυρίζει πάλι προς το κοινό και να κάνει μια τελευταία βαθιά υπόκλιση. Και καθώς άκουγε το παρατεταμένο χειροκρότημα της ηχογράφησης, ο ήχος άρχισε να παραμορφώνεται, να ακούγεται σαν μία ατελείωτη θύελλα σκόνης στον πλανήτη Άρη.

«Η πραγματικότητα θα είναι πάντα μία», επανέλαβε αργά ο ταξιτζής, λες και υπογράμμιζε μια πρόταση σε κάποιο βιβλίο.

«Βεβαίως», αποκρίθηκε η Αομάμε. «Όπως το λέτε. Ένα φυσικό αντικείμενο υπάρχει μόνο στο συγκεκριμένο χώρο και χρόνο. Ο Αϊνστάιν το έχει αποδείξει. Η πραγματικότητα είναι εντελώς ψυχρή και μονήρης».

Η Αομάμε έδειξε το στερεοφωνικό: «Ο τέλειος ήχος!»

Ο ταξιτζής κούνησε το κεφάλι του. «Πώς είπατε το συνθέτη;»

«Γιάννατσεκ».

«Γιάννατσεκ», επανέλαβε ο ταξιτζής, λες και προσπαθούσε να απομνημονεύσει ένα σημαντικό κωδικό. Μετά τράβηξε το μοχλό που άνοιγε την αυτόματη πόρτα της καμπίνας των επιβατών. «Να προσέχετε. Εύχομαι να προλάβετε το ραντεβού σας».

Η Αομάμε κατέβηκε κρατώντας τη δερμάτινη κρεμαστή τσάντα της. Το χειροκρότημα εξακολουθούσε να ακούγεται. Περιπάτησε προσεκτικά στην άκρη του αυτοκινητόδρομου, προς την εσοχή για τα έκτακτα περιστατικά. Κάτω από τις ψηλοτάκουνες γόβες της ένωθε το οδόστρωμα να δονείται –μάλλον να ταλαντεύεται– κάθε φορά που μια νταλίκια περνούσε από την απέναντι κατεύθυνση: σαν να περπατούσε στο κατάρωμα αεροπλανοφόρου που έπλεε σε φουρτουνιασμένη θάλασσα.

Το κορίτσι στο κόκκινο Σουζούκι Άλτο έβγαλε το κεφάλι από το παράθυρο του συνοδηγού και κοίταξε την Αομάμε με ανοιχτό το στόμα. «Μαμά, τι κάνει η κυρία; Πού πάει;» γύρισε και ρώτησε τη μητέρα του. «Θέλω κι εγώ να βγω έξω να περπατήσω. Μαμά, μ' ακούς; Θέλω κι εγώ να βγω έξω. Μαμά...» φώ-

ναίξε επιτακτικά και πεισματάρικα. Η μάνα του δεν είπε τίποτα, μόνο κούνησε το κεφάλι της και έριξε μια επιτιμητική ματιά στην Αομάμε.

Η φωνή της μικρής και το βλέμμα της μάνας ήταν οι μόνες αντιδράσεις που εισέπραξε η Αομάμε. Οι υπόλοιποι οδηγοί απλώς φυσούσαν τον καπνό του τσιγάρου τους και την παρακολουθούσαν ελαφρά συνοφρυωμένοι να περνάει με αποφασιστικό βήμα ανάμεσα από τα αυτοκίνητα και το τοιχίο, λες κι έβλεπαν έκθαμβοι ένα τόσο λαμπρό αντικείμενο, ώστε δεν άφηνε για την ώρα περιθώρια για κανένα σχόλιο. Δεν είχαν κι άδικο. Άσχετα από το κυκλοφοριακό κομπούζιο εκείνη τη στιγμή, η θέα ενός ατόμου να περπατάει στο οδόστρωμα δεν είναι καθόλου συνηθισμένη. Οι θεατές χρειάζονταν κάποιο χρονικό διάστημα ώσπου να αντιληφθούν το γεγονός ως κομμάτι της πραγματικότητας. Ιδίως γιατί το άτομο που έβλεπαν μπροστά τους ήταν μια νεαρή γυναίκα με μίνι φούστα και ψηλοτάκουνες γόβες.

Η Αομάμε κατέβασε το κεφάλι της, κοίταξε ευθεία μπροστά και προχώρησε αποφασιστικά και ευθυτενής, νιώθοντας όλα τα μάτια καρφωμένα πάνω της. Οι μαρόν Charles Jourdan γόβες της άφηναν έναν ξερό κρότο που αντηχούσε στο οδόστρωμα, ενώ ο άνεμος ανασήκωνε το στρίφωμα του παλτού της. Είχε ήδη μπει ο Απρίλης και ο ψυχρός ακόμη αέρας προμήνυε μια βίαιη ανατροπή. Η Αομάμε φορούσε ένα μπεζ ανοιξιάτικο παλτό πάνω από το πράσινο λεπτό μάλλινο ταγέρ Junko Shimada και είχε περασμένη τη μαύρη δερμάτινη τσάντα στον ώμο της. Τα όμορφα κομμένα και περιποιημένα στην εντέλεια μαλλιά της έφταναν στο ύψος των ώμων. Δε φορούσε κανένα κόσμημα. Ήταν ψηλή –1,68– χωρίς ίχνος περιττού λίπους, με καλογραμμωμένους μυσ που τους έκρυβε το παλτό.

Αν παρατηρούσε κανείς σχολαστικά το πρόσωπό της, θα πρόσεχε πως τα αυτιά της διέφεραν αρκετά στο σχήμα και στο μέγεθος. Το αριστερό, αρκετά μεγαλύτερο, είχε μια δυσμορφία. Τα μαλλιά της όμως κάλυπταν πάντα τα αυτιά της και γι' αυτό δεν το πρόσεχε κανείς. Τα χείλη της, σφιγμένα σε μια ίσια γραμμή, φανέρωναν άτομο που δεν πιάνει εύκολα φιλίες. Την εντύπωση

αυτή ενίσχυαν η λεπτή και μικρή μύτη, τα έντονα ξυγωματικά, το φαρδύ μέτωπο και τα μακριά, ευθύγραμμα φρύδια της. Πάντως, τα χαρακτηριστικά της ταίριαζαν στο ωοειδές πρόσωπό της και παρόλο που όλα είναι θέμα γούστου, θα μπορούσε κανείς να την πει «ωραία γυναίκα». Η μοναδική παραφωνία ήταν μια ολοσχερής απουσία έκφρασης στο πρόσωπό της. Το χαμόγελο χάραζε στα σφιγμένα χείλη της μόνο αν υπήρχε απόλυτη ανάγκη. Τα ψυχρά μάτια της βρίσκονταν σε συνεχή εγρήγορση, όπως θα ταίριαζε σε έναν ευσυνείδητο ανώτερο αξιωματικό καταστρώματος. Το πρόσωπό της δε δημιουργούσε έντονη εντύπωση σε κανέναν. Δεν ήταν τόσο τα χαρακτηριστικά της που τραβούσαν την προσοχή και προξενούσαν το θαυμασμό, όσο οι εναλλαγές στην έκφραση του προσώπου και οι κομπές κινήσεις της.

Πολύς κόσμος δυσκολευόταν να συγκρατήσει τα χαρακτηριστικά της. Μόλις γύριζαν το κεφάλι τους αλλού, χανόταν και η εικόνα του προσώπου της. Περίμεναν να δουν ένα πρόσωπο με εξατομικευμένα χαρακτηριστικά, αλλά οι λεπτομέρειες που συνήθως προσδίδουν την ιδιαιτερότητα κάθε ατόμου εξαφανίζονταν ως διά μαγείας. Με αυτή την έννοια, η Αομάμε έμοιαζε με κάποιον εξασκημένο στη μίμηση του περιβάλλοντος χώρου. Επεδίωκε με ιδιαίτερο ζήλο να αλλάζει χρώμα και σχήμα, να χάνεται μέσα στο φόντο, να γίνεται δυσδιάκριτη, να μην τη θυμάται κανείς. Έτσι προστάτευε τον εαυτό της ήδη από την παιδική της ηλικία.

Όταν όμως για κάποιο λόγο έκανε μια γκριμάτσα, η ψυχρή της έκφραση άλλαζε δραματικά. Διάφορες συσπάσεις τραβούσαν τους μυς του προσώπου της προς διαφορετικές κατευθύνσεις ταυτόχρονα, δημιουργώντας μια δομική ασυμμετρία. Βαθιές ρυτίδες εμφανίζονταν διάσπαρτες, τα μάτια της βυθίζονταν ξαφνικά στις κόγχες τους, η μύτη και το στόμα της παραμορφώνονταν βίαια, το πιγούνι της έφευγε στο πλάι και τα χείλη της τραβιούνταν προς τα πίσω, αποκαλύπτοντας τα μεγάλα άσπρα δόντια της. Μεταμορφωνόταν ευθύς σ' ένα τελείως διαφορετικό άτομο, σαν να της είχε πέσει η μάσκα γιατί είχε σπάσει το κορδόνι που τη συγκρατούσε. Όποιος είχε την εμπειρία της τρομακτικής

μεταμόρφωσής της έχανε τη γη κάτω από τα πόδια του. Το αιφνίδιο άλμα από την απόλυτη ανωνυμία σε μία άβυσσο τους έκοβε τα ήπατα. Γι' αυτό και η Αομάμε πρόσεχε να μην κάνει ποτέ γκριμάτσες μπροστά σε αγνώστους. Τις κρατούσε αποκλειστικά για τον εαυτό της ή για να διώχνει τους αντιπαθητικούς άντρες.

Φτάνοντας στην εσοχή του αυτοκινητόδρομου, σταμάτησε και κοίταξε τριγύρω για να βρει τη σκάλα. Την εντόπισε αμέσως. Όπως είχε πει ο ταξιτζής, το κάγκελο μπροστά στην είσοδο έφτανε λίγο ψηλότερα από τη μέση της. Θα δυσκολευόταν αρκετά να το καβαλήσει με τη στενή μίνι φούστα της, αν όμως αδιαφορούσε για τον κόσμο γύρω της, τότε δεν υπήρχε πρόβλημα. Έβγαλε χωρίς να διστάσει τις ψηλοτάκουνες γόβες, τις έχωσε στην κρεμαστή τσάντα της κι έμεινε ξυπόλυτη. Καιρός να αποχαιρετίσει το καλσόν της. Κανένα πρόβλημα, θα αγόραζε ένα καινούργιο.

Ο κόσμος την παρακολουθούσε σιωπηλά να βγάζει τις γόβες και το παλτό. Από το ανοιχτό παράθυρο μιας μαύρης Τογιότα Τσέλικα σταματημένης ακριβώς εκεί μπροστά, ακουγόταν σαν μουσική υπόκρουση η υψίτονη φωνή του Μάικλ Τζάκσον. Τραγουδούσε το «Billy Jean». *Δες και βρίσκομαι σε πάλλο στριπτιζάδικο, σκέφτηκε η Αομάμε. Μια χαρά! Κυρίες και κύριοι, κοιτάξτε καλά, κοιτάξτε όσο τραβάει η ψυχή σας. Έτσι κι αλλιώς, τα 'χετε παίξει από την κίνηση. Δυστυχώς όμως, μέχρι εδώ ήταν το γδύσιμο για σήμερα. Ικανοποιηθείτε μόνο με τις γόβες και το παλτό. Ατυχήσατε. Τι κρίμα!*

Η Αομάμε πέρασε το λουρί της τσάντας της λοξά στον ώμο. Απέναντι, σε απόσταση, είδε την Τογιότα Κράουν Ρόαγιαλ Σαλούν απ' όπου μόλις είχε κατέβει. Οι ακτίνες του απογευματινού ήλιου χτυπούσαν στο παρμπρίζ, που τις αντανakλούσε σαν καθρέφτης και την τύφλωναν. Δεν μπορούσε να διακρίνει το πρόσωπο του ταξιτζή, αλλά ήταν σίγουρη πως την κοίταζε ακόμη.

Τα φαινόμενα απατούν. Η πραγματικότητα είναι πάντα μόνο μία.

Η Αομάμε πήρε μια βαθιά εισπνοή και ύστερα έβγαλε όλο τον αέρα με την ίδια ένταση από τα πνευμόνια της. Αμέσως μετά καβάλησε το σιδερένιο κάγκελο με τη μουσική υπόκρουση του

«Billy Jean». Το μίνι της ανέβηκε μέχρι τους γλουτούς. Σκασίλα μου, σκέφτηκε. Φάτε, μάτια, ψάρια. Τι νομίζετε δηλαδή; Αν κοιτάξετε αυτό που έχω κάτω από τη φούστα μου, βλέπετε και τον ψυχικό μου κόσμος; Πάντως, η Αομάμε καμάρωνε για τα όμορφα και λεπτά πόδια της.

Μόλις βρέθηκε στην άλλη μεριά του κάγκελου, τράβηξε τη φούστα της από το στρίφωμα για να κατέβει, τίναξε τα χέρια της, ξαναφόρεσε το παλτό της, κρέμασε πάλι την τσάντα κανονικά στον ώμο και στερέωσε τα γυαλιά της, πιέζοντας μαλακά στη γέφυρα. Μπροστά της ξεκινούσε η γκριζα σιδερένια σκάλα κινδύνου. Απλή κατασκευή, πρακτική, λειτουργική, χωρίς ιδιαίτερες απαιτήσεις. Δεν την είχαν φτιάξει για να την ανεβοκατεβαίνουν ξυπόλυτες γυναίκες με καλσόν και κολλητά μίνι. Ούτε η Junko Shimada είχε στο μυαλό της σούρτα-φέρτα στις σκάλες κινδύνου του Μητροπολιτικού Αυτοκινητόδρομου, όταν σχεδίαζε το ταγέρ. Μια νταλίκα πέρασε προς την αντίθετη κατεύθυνση και η σκάλα τραντάχτηκε. Ο αέρας περνούσε σφυρίζοντας μέσα από τα κενά του σιδερένιου σκελετού. Πάντως, τώρα είχε τη σκάλα μπροστά της. Έμενε μόνο να την κατέβει μέχρι το επίπεδο της Εθνικής Οδού που περνούσε από κάτω.

Η Αομάμε γύρισε να κοιτάξει για μία ακόμη φορά τα αυτοκίνητα που είχαν κολλήσει το ένα πίσω από το άλλο. Στεκόταν σαρώνοντας το πεδίο από αριστερά προς τα δεξιά και αντίστροφα, σαν ομιλήτρια που παραμένει στο βήμα μετά τη διάλεξη για να απαντήσει στις ερωτήσεις του κοινού. Τίποτα δεν είχε αλλάξει στις ουρές των αυτοκινήτων. Οι επιβάτες, παγιδευμένοι στην κυκλοφοριακή συμφόρηση χωρίς εναλλακτική λύση, παρακολουθούσαν κάθε κίνησή της.

Αναρωτιούνταν τι ήθελε να κάνει αυτή η γυναίκα. Πέρα από το σιδερένιο κάγκελο, τα βλέμματά τους έπεφταν πάνω της βροχή. Την κοίταζαν με ενδιαφέρον ανάμεικτο με αδιαφορία, ζηλοφθονία και ειρωνεία. Τα συναισθήματά τους, ανάκατα να σταθεροποιηθούν προς μία κατεύθυνση, αιωρούνταν σαν δίσκοι ασταθούς ζυγαριάς. Μια βαριά σιωπή είχε πέσει ολόγυρα. Κανείς δε σήκωνε το χέρι να κάνει μια ερώτηση (αλλά ούτε και η

Αομάμε σκόπευε να απαντήσει). Ο κόσμος περίμενε βουβά μια ευκαιρία που δε θα του την έδινε κανείς στον αιώνα τον άπαντα.

Η Αομάμε δάγκωσε το κάτω χεῖλι της και ζύγισε το κοινό της μέσα από τα σκούρα πράσινα γυαλιά της.

Ούτε που σας περνάει από το μυαλό ποια είμαι, πού πάω τώρα και τι πρόκειται να κάνω. Αυτά τους έλεγε η Αομάμε με τα χείλη της ακίνητα. Είστε όλοι δεμένοι χειροπόδαρα. Δεν μπορείτε να κουνηθείτε. Ούτε μπρος ούτε πίσω. Ενώ εγώ... εγώ... πρέπει να τελειώσω μια δουλειά. Είμαι σε διατεταγμένη αποστολή. Γι' αυτό –με την άδειά σας– φεύγω!

Στο τέλος, έτσι όπως ήταν στραμμένη προς το μέρος τους, ένιωσε την ανάγκη να τους κάνει μια γκριμάτσα, κατάφερε όμως να συγκρατηθεί. Δεν είχε περιθώρια για περιττές κινήσεις. Στη συνέχεια, το πρόσωπό της δύσκολα θα επανερχόταν στη φυσιολογική του κατάσταση.

Γύρισε την πλάτη στο σιωπηλό ακροατήριό της και βάλθηκε να κατεβαίνει προσεκτικά τη σκάλα κινδύνου, νιώθοντας στα πέλματά της το τραχύ και ψυχρό μέταλλο. Ο παγερός αέρας στις αρχές Απριλίου της ανακάτευε τα μαλλιά, αποκαλύπτοντας κατά διαστήματα τη δυσμορφία στο αριστερό της αυτί.

Δυο ιδανικοί εραστές ψάχνουν ο ένας τον άλλο χωρίς ούτε οι ίδιοι να το συνειδητοποιούν, σε έναν κόσμο που αλλάζει, σε ένα χρόνο ρευστό, απροσδιόριστο.

Αλλά τους οδηγεί η αγωνία, η λαχτάρα της συνάντησης.

Η Αομάμε και ο Τένγκο ζουν παράλληλα, διασχίζοντας τον τόπο και το χρόνο, βαδίζοντας ανάποδα σε ημερολόγια και χάρτες, και ρισκάροντας τα πάντα μέσα στο άκρως ποιητικό και επικίνδυνο σύμπαν του Μουρακάμι.

Μυστικές αδελφότητες, σέκτες, φαύλοι εξουσιαστές, αδίστακτοι δολοφόνοι, εκδικητές, μαύρες μαγικές ιστορίες, πρωτόγνωρες δίοδοι, αποκαλυπτικές ρωγμές, μια χρυσαλλίδα στα σύννεφα, ψυχεδέλεια και παράδοση, στοιχειωμένες μουσικές, νοσταλγία, μια ματιά στο φεγγάρι – ή στα φεγγάρια.

Στα δυο φεγγάρια του 1Q84, αυτής της Πόλης των γάτων.

*Το πολυσυζητημένο **magnus opus** του Μουρακάμι
συνιστά ένα πρωτοφανές αφηγηματικό ξεφάντωμα,
ένα πανηγύρι λέξεων, εικόνων, αισθήσεων και,
όταν τελειώνει η φαντασμαγορία, αυτό που μένει
δεν είναι παρά μια απλούστατη –και γι' αυτό ασύλληπτα
συναρπαστική– ιστορία αγάπης, ένα ερωτικό παραμύδι
που συνοψίζεται στο αφοπλιστικό, παράφορο,
λυτρωτικό κράτημα των χεριών.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 10998